

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Asclepio Episcopo. 88.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

καὶ τὸ γένος, καὶ μετὰ τὴν ἀμαρτίαν
 εἰ ἐλυπήθη, εἰ ἦσθη, εἰ ἀναλήπτως διε-
 τέθη, εἰ ἐβλήθη, εἰ μετέγνω, εἰ ἐκ πε-
 ρείσσεως, εἰ ἐξ ἀγάπης, εἰ κατὰ με-
 λέτην, καὶ πολλά ἑτέρα ὅτι, δι' ὧν ἡ
 χάρις αὐτῆς χωρεῖ, καὶ τοῦ ἀγα-
 ποῦ ἐξετάσσεται, καὶ πολιτείας κα-
 τάστασις, ἢ γὰρ ὁ νόμος, καὶ με-
 τὰ νόμον, καὶ μετὰ τὴν χάριν τὴν αὐ-
 τῆς ἀμαρτίαν ἀμαρτῶν, τὴν αὐτῆς
 ἀγίαν ὑπέξει, ἀλλ' ὁ μὲν ἡμερωτέρων, ὁ
 δὲ ἀκραιβέστερον, ὁ δὲ ἀσφαλίτητον.
 ταῦτα γὰρ πάντα ἀγαθὰ ἐν ἡμῶν
 ἰσότητι γράφονται κεκλήρικται.

Πίστεως ἀγαθῶν. πζ.

Τοιαῦτα καὶ λέγε καὶ παρὰ θεοῦ ὄν
 καὶ εἰς χριστοῦ, ἢ μόνον εὐσεβέ-
 ρατος, ἀλλὰ καὶ δικαιοτάτος.

Ἀσκητικῶν ἐπιστολῶν. πη.

Ἐπειδὴ γέγραφαι θαυμάζειν ὅπως
 ὁ Χριστὸς τὸς φοιτητὰς ἐπετρόμισεν ἐ-
 πισημάσας τῆ πολυπλοκῆ μύρον
 ἐκχεῖν μὴ ὡς αἰτιολογῆ, καὶ τοῖ
 δόξαντας τὸν ἑαυτοῦ πλοῦτον ποιεῖν
 αὐτῶν λόγον. φησὶ, ὅτι οὐκ ἔστι ὁ ἀνοχὴ
 κατὰ περὶ ἐλεημοσύνης ἀγαθῶν ἡμε-
 ρων, καὶ ταῦτα τῶν θυσιῶν ἀπολεί-
 νων, καὶ ταῦτα, ὡς νομίσεις, ἐξέβα-
 λεν. ὁ γὰρ λέγων, Ἐλεον θέλω, καὶ ἢ
 θυσίαν, καὶ Μακάριοι οἱ ἐλεήμονες, ὅτι
 αὐτοὶ ἐλεηθήσονται. καὶ, ἔφ' ὅσον ἐ-
 ποιήσατε ἐπὶ τούτων τῶν ἀδελφῶν
 μὴ τῶν ἐλαχίστων, ἐμοὶ ἐποιήσατε. οὐκ
 ἂν εἰς τὸ ναυπηγὸν ἀεὶ ἐπέσκηπτι. ἀλλ' ἐ-
 πειδὴ ἡ ἀποστολὴ ἡμεῶν ἔφη, ἐκ-
 χεῖν τὸν ἑλεον. ἀποπώτατον ἡγήσατο
 ἡ θεία σοφία κειρῶσαι αὐτῆς τὴν πῆ-
 γην. διὸ καὶ συνήρρησεν αὐτῆ, καὶ ἐπέ-
 ρρησεν γὰρ καλὸν ἐποίησεν. ὅσα τὴν
 ἀρρήτων σοφίαν. οὐκ εἶπε καλὸν ἔργον
 γέροντες, ἀλλ' ἐπὶ σεν. ὁ γὰρ αὐτὸς ἐβ'
 εἰαυτὸ τὸ παρὰ γὰρ ἐξετάσσει, ἀλλὰ με-
 τὰ τῶ ἀποστόλων τῆς γυναίκος, οἰογεῖ

& tempus, & locus, & sexus: & post admis-
 sum scelus, an ex scelere voluptatem cepe-
 rit, an omni doloris sensu caruerit, an in
 scelere perstiterit, an pœnitentia ductus sit,
 an casu aliquo peccarit, an ex amore, an
 de industria. Ac multa idem alia sunt, per
 quæ hoc examen grassatur. Nam & tem-
 poris discrimen expenditur, & vitæ degen-
 dæ status. Non enim is qui ante legem &
 qui post legem, & post gratiam, idem pec-
 catum admisit, eadem pœna mulcabitur:
 verùm ille mitiore, alter grauiore, postre-
 mus acerbissima. Hæc enim omnia in sa-
 crijs Scripturis apertè prædicata sunt.

Pisto Diacono. 87.

Hæc & dicito, & facito, per quæ & sis
 & existimeris non modò piissimus, ve-
 rùm etiam iustissimus.

Asclepio Episcopo. 88.

Quoniã ad me scripsisti, te mirari, quòd ^{Matt. 16.}
 Christus Discipulos suos, qui mulierem
 eam, quæ ingentis pretij unguentum ef-
 fundere minimè dubitarat, increpauerant,
 repræsenterit, præsertim cùm eorum sermo
 pauperum commodis cõsulere videretur,
 hoc aic: Eum qui de eleemosyna tot ac-
 tantos sermones habebat, eamque sacrifi-
 cii anteponebat, hunc eandem, quod tu
 existimas, minimè propulisse. Nam qui ^{Matt. 9.}
 dixit, Misericordiam volo, & non sacrifi-
 cium: &, Beati misericordes, quoniam i- ^{Matt. 5.}
 psi misericordiam consequentur: & Quã- ^{Matt. 25.}
 diu fecistis vni ex fratribus meis minimis,
 mihi fecistis, haudquaquam in contrariũ
 recidisset. Verùm quoniam mulier ea quæ
 accesserat, oleum effundere anteværit,
 absurdissimum esse diuina Sapiencia iudi-
 cavit ipsius fidem obterere. Atque ipsius
 patrociniũ suscepit, iisque verbis usus est, ^{Matt. 26.}
 Bonum opus fecit. Ac vide sapientiam
 omni orationis facultate præstantiorem.
 Non enim dixit, Bonum opus factum est:
 sed fecit. Neque enim ipsum facinus pri-
 uatim expendit, verùm vnã cum mulieris

T iij

persona: perinde ac si diceret, Quandoquidem semel hoc fecit, laude atque commendatione digna est. Quamobrem perfectam quandam ac numeris omnibus absolutam virtutem ab ea ne requiramus: verum, quâ fieri potest, coronam ei texamus. Nam si non hoc sensu mulierem comprobasset, omnibus profectò, vt eius exemplum sequerentur, lege lata indicere oportebat. Porro cum nihil eiusmodi dixerit, satis argumenti dedit se ob indulgentem quandam demissionem eam comprobasse. Nam si cum dixisset, fecit, id sanè pro lege habeatur: si autem eam, cum id fecisset, eâ in animi anxietatem minimè coniecit, nō est cur quisquam indulgentiam huiusmodi in legem trahat. Nam cum sacrificia in veteri Testamento permitta postea euerterit, quoniam pacto, quæ hic ne permisit quidem, lege lata sanxisset? Quemadmodum enim, si ante effusum vnguentum interrogatus fuisset, haud dubiè illud vendi, & pauperibus dari iussisset: sic posteaquam effusum fuerat, mulieris fidem per obiurgationem extinguere absurdum erat. Atque ad eundem quoque modum nunc faciunt probatissimi quique sacerdotes. Nā si quis dicat, consecrate atque appendere aliquid volo, id eum pauperibus dare iubent. Sin autem id iam ipse fecerit, non modò cum non increpant, verum etiam blandè ac leniter admittunt: non quòd hoc illo melius ac præstantius esse ducant (non enim propterea Christus venit, vt Ecclesias auro & argento impleat) sed ne eū, qui hoc donarium obtulit animi anxietate afficiant.

Alexandro Poeta. 89.

Virtutem nihil est quod adæquet: non modò quia incomparabili quadam exuperantia res omnes alias antecellit, sed etiã quia res quoque minimè planas & æquabiles complanat, & eas quæ minimè æquæ sunt, exæquat. Nam nec in paupertate deprimitur, nec in seruitute illiberalia ministeria & officia iustinet, nec in dedecore contrahitur. Eodémque modo nec in

λέγων. ἐπειδὴ ἀπαξ ἐποίησεν, ἀποδοχὴς ἔστιν ἄξια. μὴ τοίνυν τὴν ἀκριβείαν παρ' αὐτῆς ἐπιζητήσωμεν. ἀλλ' ἀφ' ὧν οἶόν τε ἔστι φέρονον αὐτῇ πλεξωιδῶν. εἰ δὲ μὴ τοῦτο τῶ νῶ ἀπεδέξατο τὸ γούνατος ἐξ ἑνὸς νομοθέτησιν πᾶσι μιμήσασθαι αὐτῶν. εἰ δὲ μηδὲν τοιοῦτον εἶπεν, ἐδείξει, ὡς ἀξίως συγκρατῶσασιν σκείνην ἀπεδέξατο. εἰ μὲν γὰρ εἰπόντος αὐτῆς πεποίηκε, νόμος ἔστω. εἰ δὲ πεποίηκεν ὅσα ἠπόρησε, μὴ εἰς νόμον ἀναγκάσαι τὴν συγκρατῶσασιν. εἰ γὰρ ἐν τῇ παλαιᾷ τὰς θυσίας ἐπιτελέσας ὑπεροπῆ ἀπέστειλε, πᾶσι ἐν ταῦτα μηδὲ ἐπιτελέσας ἐνομοθέτησεν, ὡς περὶ γὰρ εἰ περὶ τῆς ἐκχέειν ἠρωτήθη, σκέλευσε αὐτὸν φραδύλαι, καὶ δὲ δὴ τῶν πτωχῶν, ἔπος μετὰ τὸ ἐκχέουσαι ἄτοπον ἴδω ἀξίως ἐπιτημῆσας, σέβουσαι τῆς γυναῖκος τὴν πίστιν. ἔπειτα καὶ ποιεῖσιν οἱ τῶν ἱεραρχῶν εὐδελμοὶ. εἰ μὲν γὰρ πῶς εἶποι, ἀναδέουσαι πᾶσι κελύουσιν αὐτὸν διδάσαι πτωχῶν. εἰ δὲ φθὴ σκείνος κατασκευάσαι, οὐ μόνον ὅσα ἐπιτημῶσιν, ἀλλὰ καὶ ἡμέα ἀποδέχομαι, οὐ τῆς σκείνο ποσοκρίνοντες, ἔδδ γὰρ ἀξίως τοῦτο ἐπέδῃμεν (ἐνὸς Χειρῶν). ἵνα χρυσῶν καὶ ἀργύρου τὰς ἐκκλησίας ἐμπλήσῃ, ἀλλ' ἵνα μὴ τὸν ἀναγίνωσκον ἀπορήσασιν.

Αλεξάνδρω ποιητῇ. 90.

Ἀρετῆς ἴσον ἔδδεν, οὐ μόνον ὅτι καὶ ἀσυνκράτων ὑπεροπῆ τῶν ἄλλων ἀπάντων διετήνοχε, ἀλλ' ὅτι καὶ τὰ ἀνόμαλα πράγματα ἐξομαλίζει, καὶ τὰ ἀνίστα ἐξίστι. ἔπειτα γὰρ ἐν πείρᾳ ταπεινῶται, ἔπειτα ἐν δουλείᾳ ἀμελευθέρως ὑποκρίνει ἀφαιρίας, ὅτε ἐν ἀδούξια σφραγίζεται. ἀλλ' οὐδ' ἐν πλεῖστον ἐξυβείζει, ἔπειτα ἐν ἀρχῇ ἐπαίρεται. ἀλλὰ πᾶσι